

Výklad právních úkonů

Právní úkony vyjádřené slovy je třeba vykládat nejenom podle jejich jazykového vyjádření, ale zejména též podle vůle toho, kdo právní úkon učinil, není-li tato vůle v rozporu s jazykovým projevem. Při výkladu právního úkonu lze na vůli toho, kdo úkon učinil, usuzovat také s přihlédnutím k následnému chování smluvních stran

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 33 Odo 1586/2006, ze dne 12.12.2008)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl ve věci žalobce J. M., zastoupeného JUDr. R. V., advokátem, proti žalovanému R. B., zastoupenému JUDr. J. F., advokátem, o zaplacení částky 876.889,40 Kč s příslušenstvím, vedené u Okresního soudu Novém Jičíně pod sp. zn. 8 C 172/99, o dovolání žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. března 2006, č. j. 15 Co 993/2004-279, tak, že rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. března 2006, č. j. 15 Co 993/2004-279, se v měnícím výroku I. a ve výrociích o nákladech řízení zrušuje a věc se v tomto rozsahu vrací tomuto soudu k dalšímu řízení. Dovolání proti potvrzujícímu výroku III. rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. března 2006, č. j. 15 Co 993/2004-279, se odmítá.

Z odůvodnění :

Žalobce se žalobou domáhal vůči žalovanému zaplacení částky 876.889,40 Kč s 0,05 % úrokem z prodlení za každý den prodlení od 12. 6. 1998 do zaplacení. Požadavek odůvodnil tvrzením, že podle smlouvy o dílo č. ze dne 19. 2. 1996 zhotovil pro žalovaného rodinný dům v K. Z dohodnuté ceny díla mu dosud žalovaný nezaplatil spornou částku, ačkoliv žalovaný dílo po dokončení a odstranění vad převzal.

Okresní soud v Novém Jičíně (dále jen „soud prvního stupně“) v pořadí druhým rozsudkem (jeho předchozí rozsudek ze dne 6. února 2001, č. j. 8 C 172/99-78, byl zrušen usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. července 2001, č. j. 15 Co 215/2001-105, pro procesní pochybení a nedostatečně zjištěný skutkový stav věci), ze dne 15. června 2004, č. j. 8 C 172/99-249, uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci částku 555.089,40 Kč s 0,05 % úrokem z prodlení denně od 12. 6. 1998 do zaplacení (výrok I.), zamítl žalobu o zaplacení částky 321.800,- Kč s 0,05 % úrokem z prodlení denně od 12. 6. 1998 do zaplacení (výrok II.) a rozhodl o nákladech řízení (výroky III., IV. a V.). Vyšel ze zjištění, že otec žalovaného J. B. uzavřel dne 19. 2. 1996 na základě plné moci udělené žalovaným dne 9. 5. 1995 se žalobcem smlouvu o dílo č. (dále jen „smlouva“). Jejím předmětem byla stavba rodinného domu na pozemku parc. č. v k. ú. K.-O. předměstí. Jelikož nedošlo včas k montáži oken ani k výběru bytových doplňků, nebyl termín dokončení díla dne 30. 11. 1996 dodržen. K převzetí díla došlo až dne 20. 4. 1998. V souvislosti s tím žalobce vystavil žalovanému konečnou fakturu č. znějící na částku 876.889,40,- Kč splatnou 11. 6. 1998, kterou žalovaný doposud nezaplatil. Proti pohledávce žalobce uplatnil žalovaný nárok na zaplacení smluvní pokuty za opožděné dokončení díla a současně vytkl jeho vady, jež jsou popsány ve znaleckém posudku znalkyně Ing. Š., přičemž náklady na odstranění vad, které souvisejí s chybami při realizaci díla, představují částku 321.800,- Kč. Na tomto skutkovém základě soud prvního stupně dovodil, že účastníci (žalovaný přitom zastoupený otcem J. B.) uzavřeli smlouvu o dílo podle § 536 a násl. obchodního zákoníku (dále jen „obch. zák.“), které mělo být dokončeno a předáno dne 30. 6. 1997; v tomto naposledy dohodnutém termínu nebylo dílo předáno. V souvislosti s pozdním předáním díla soud prvního stupně hodnotil ujednání o smluvní pokutě a dospěl k závěru, že pro neurčitost je

smlouva v této části neplatná. Neobstojí tak kompenzační námitka žalovaného, uplatněná vůči požadavku žalobce na doplacení ceny díla. S odkazem na § 560 až 565 obch. zák. a rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. III. Odon 20/96 a 29 Cdo 51/2000 uzavřel, že dílo má vady, jestliže provedené stavební práce neodpovídají projektové dokumentaci. Žalovaný tyto vady vytkl včas a proto má právo na slevu z ceny díla ve výši 321.800,- Kč, v důsledku čehož soud prvního stupně žalobu v tomto rozsahu zamítl. U nedostatků díla, které nesouvisely se souladem s projektovou dokumentací stavby, konstatoval, že nejde o vady podle § 560 odst. 1 obch. zák., neboť nebylo prokázáno, že jsou projevem nedodržení projektové dokumentace při realizaci díla. Smluvní ujednání v čl. IV. odst. 1 smlouvy vyložil - s přihlédnutím k závěrům vyjádřeným v rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 31. srpna 1999, sp. zn. 33 Cdo 1148/98 - jako dohodu o výši úroků z prodlení a nikoliv jako ujednání o smluvní pokutě, čemuž nebrání použitý výraz „penále“.

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 31. března 2006, č. j. 15 Co 993/2004-279, změnil rozsudek soudu prvního stupně ve vyhovujícím výroku I. tak, že žalobu o zaplacení částky 555.089,40 Kč s 0,05 % úrokem z prodlení od 12. 6. 1998 do zaplacení zamítl, dále jej změnil ve výrociích o nákladech řízení účastníků a státu, potvrdil jej v zamítavém výroku II.; současně rozhodl o nákladech odvolacího řízení. Převzal skutková zjištění soudu prvního stupně učiněná ze smlouvy o dílo, z výslechů svědků, zápisu o předání a převzetí díla, z faktury č., z korespondence účastníků a po zopakování důkazu plnou mocí ze dne 9. 5. 1995 dospěl - s odkazem na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 7. listopadu 1997, sp. zn. 11 Cmo 245/97, publikovaný v časopisu Soudní rozhledy ročník 1998, č. 3, str. 58 - k závěru, že smlouva je neplatná, neboť v ní není výslovně uvedeno, že ji za objednatele (žalovaného) uzavírá na základě hmotněprávní plné moci J. B. jako jeho zástupce. Na tomto závěru nemůže nic změnit to, že plná moc byla žalovaným fakticky udělena. Důsledkem neplatnosti písemné smlouvy je pak absence písemné dohody podle § 262 odst. 1 obch. zák., což znamená, že na právní vztah účastníků nelze aplikovat ustanovení obchodního zákoníku (nešlo totiž o právní vztah podléhající režimu § 261 obch. zák.). V důsledku neplatnosti písemné smlouvy nemohou mít účastníci vůči sobě žádné peněžní závazky z titulu ujednání o smluvní pokutě pro případ pozdního dokončení díla ani z titulu smluvených úroků z prodlení. Na základě plné moci ze dne 9. 5. 1995 byl J. B. oprávněn koupit pozemek a začít se stavbou rodinného domu pro žalovaného, tedy byl zmocněn jen k přípravné fázi výstavby - koupit pozemek, opatřit projektovou dokumentaci, získat dodavatele a podobně. Uzavřením smlouvy o dílo J. B. překročil rozsah svého zmocnění, neboť stavbu nejen započal, ale prostřednictvím žalobce ji dokončil a hotové dílo převzal. Odvolací soud dospěl k závěru, že žalobce a J. B. jako zástupce žalovaného uzavřeli ústně smlouvu o dílo (písemná smlouva je ze shora uvedených důvodů neplatná) podléhající režimu občanského zákoníku, kterou žalovaný dodatečně schválil, na což lze usuzovat ze skutečnosti, že stavbu ze svých prostředků financoval. Ve vztahu ke smluvní pokutě odvolací soud dovodil, že i kdyby byla písemná smlouva platná, ujednání o smluvní pokutě je neplatné pro neurčitost; ze smlouvy nelze totiž zjistit základ, z něhož se smluvní pokuta bude počítat. I když odvolací soud zjistil menší počet vad provedeného díla, výši slevy určenou soudem prvního stupně považoval za nedostačující. Zhotovitel podle něj odpovídá nejen za vady díla mající svůj původ v chybné realizaci díla, ale rovněž za vady, jejichž příčinou byly nevhodné pokyny objednatele, na které nebyl zhotovitelem upozorněn, jak tomu bylo v případě neprovedení hydrogeologického průzkumu pozemku před založením stavby nebo volbou nevhodného materiálu. Při úvaze o výši slevy odvolací soud v souladu s § 136 o. s. ř. a s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu publikované pod R 2/78 vzal v úvahu nejen náklady na přímé odstranění vad díla, ale rovněž náklady nutné k tomu, aby stavbu bylo možno užívat přes existující závady. Jako přiměřená se proto jeví sleva ve výši 8 - 10 % z ceny díla, což odpovídá maximálně částce 1,007.440,- Kč. S tímto odůvodněním odvolací soud potvrdil rozsudek soudu prvního stupně v zamítavém výroku o částce 321.800,- Kč s příslušenstvím a změnil jej ve vyhovujícím výroku o částce 555.089,40 Kč s příslušenstvím tak, že žalobu i v tomto rozsahu zamítl, jelikož pohledávku z titulu slevy z ceny díla lze započítat vůči požadavku na doplatek ceny díla (viz R 12/89).

V dovolání, jehož přípustnost opírá v případě měnicího výroku o § 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř. a v případě potvrzujícího výroku o § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř., žalobce (dále též „dovolatel“) odvolacímu soudu vytýká, že řízení zatížil vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci a jeho rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Nesprávné právní posouzení věci spatřuje chybném závěru o neplatnosti smlouvy ze dne 19. 2. 1996, který odvolací soud dovodil ze skutečnosti, že smlouvu sice podepsal na základě písemné plné moci za objednatele (žalovaného) J. B., avšak údaj o tom, že tak činí jako zástupce se v textu smlouvy (ani u jeho podpisu) nenachází. Dovolatel má zato, že povinnost uvádět ve smlouvě, že jednající jedná na základě plné moci jako zástupce zastoupeného, nevyplývá z žádného právního předpisu. O takovém jednání nemůže být pochyb v situaci, kdy existuje písemná plná moc, jež je předána druhé smluvní straně ještě před uzavřením smlouvy, jak tomu bylo v tomto případě. Připomíná, že v souladu s plnou mocí udělenou žalovaným J. B. připojil svůj podpis na místě objednatele ke sporné smlouvě, na průběh stavby dohlížel, zčásti ji prostřednictvím dalších osob i sám prováděl, stavbu přebíral, uplatňoval nároky z titulu vad díla a hradil jeho cenu z prostředků žalovaného. Žalovaný neplatnost smlouvy z tohoto důvodu nikdy nenamítal. J. B. nepřekročil dohodnutý rozsah zastoupení; s odkazem na náleze Ústavního soudu ze dne 23. března 2005, sp. zn. ÚS 572/2004, žalobce dovozuje, že úmysl žalovaného (zmocnitele) a J. B. (zmocněnce) bylo možno zjistit za použití interpretačních pravidel. Jestliže podmínkou platnosti písemné smlouvy není výslovná doložka o tom, že někdo jedná jako zástupce jedné smluvní strany, v situaci, kdy je druhé smluvní straně předložena plná moc opravňující k zastupování, a když je nade vše pochybnost jisté, že jednající nejedná jménem svým, nýbrž zastupuje nepřítomnou smluvní stranu, neprosadí se závěry shora zmiňovaného rozhodnutí Vrchního soudu v Praze. Chybný závěr o neplatnosti smlouvy se promítá do řešení dalších otázek, včetně právního režimu smlouvy. Vadu řízení dovolatel spatřuje v nedostatku poučení o tom, že věc bylo možno posoudit po právní stránce jinak, než podle jeho dosavadního právního názoru, v důsledku čehož nebyl vyzván k doplnění rozhodujících skutečností. Napadené rozhodnutí odvolacího soudu je tak rozhodnutím překvapivým. S tímto zdůvodněním žalobce navrhl, aby byl rozsudek odvolacího soudu zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

Žalovaný navrhl zamítnutí dovolání. Zdůraznil, že od počátku řízení namítal rozpor mezi označením objednatele v záhlaví smlouvy a podpisem jiné osoby, z čehož dovozoval nedostatek pasivní legitimize ve sporu.

Podle článku II bodu 3. zákona č. [59/2005](#) Sb., obsahujícího přechodná ustanovení k novele občanského soudního řádu provedené tímto zákonem, dovolání proti rozhodnutím odvolacího soudu vydaným přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona (t. j. před 1. dubnem 2005) nebo vydaným po řízení provedeném podle dosavadních právních předpisů se projednají a rozhodnou podle dosavadních právních předpisů. S ohledem na to, že odvolací soud v řízení o dovolání proti rozsudku soudu prvního stupně postupoval podle procesních předpisů účinných před 1. 4. 2005 (článek II bod 2. zákona č. [59/2005](#) Sb.), bylo i v řízení o dovolání postupováno podle občanského soudního řádu ve znění před novelou provedenou uvedeným zákonem (dále opět jen „o. s. ř“).

Podle § 236 odst. 1 o. s. ř. lze dovoláním napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští.

Vymezuje-li občanský soudní řád - při splnění zákonných podmínek - jako způsobilý předmět dovolání rozhodnutí odvolacího soudu, má tím na mysli i jednotlivé jeho výroky o věci samé.

Nelze přehlédnout, že žalobce dovoláním napadá dva výroky ve věci samé, které mají - z hlediska přípustnosti dovolání - odlišný režim. Zatímco dovolání proti měnicímu výroku je vždy přípustné podle § 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř. a v případě takového dovolání lze uplatnit všechny zákonem předpokládané dovolací důvody, lze o přípustnosti dovolání proti výroku, jímž byl potvrzen zamítavý

výrok rozsudku soudu prvního stupně, uvažovat jen v intencích § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. [první rozsudek soudu prvního stupně byl zrušen odvolacím soudem pro procesní pochybení a nedostatečně zjištěný skutkový stav věci; soud prvního stupně nebyl proto vázán právním názorem odvolacího soudu, takže přípustnost dovolání podle § 237 odst. 1 písm. b) o. s. ř. nepřipadá v úvahu].

Přípustnost dovolání podle § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. je podmíněna nejen tím, že rozhodnutí je zásadního významu z hlediska svého obecného dopadu do poměrů sporů jiných (obdobných), nýbrž i tím, že dotčené právní posouzení věci je významné pro věc samu. Tento předpoklad nesplňuje situace, kdy řešení příslušné právní otázky se nemůže projevit v poměrech dovolatele, tedy zůstane-li jeho postavení vůči druhé straně sporu (ve vztahu žalobce - žalovaný) nezměněno. Jinak řečeno, spočívá-li rozsudek, jímž odvolací soud potvrdil rozsudek soudu prvního stupně, na posouzení více právních otázek, z nichž každé samo o sobě vede k zamítnutí žaloby, není dovolání věcně projednatelné, jestliže věcnému přezkumu posouzení byť jediné právní otázky brání to, že není splněna podmínka jejího zásadního právního významu ve smyslu § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř., nebo to, že řešení této otázky odvolacím soudem nebylo dovoláním zpochybněno. Věcný přezkum posouzení ostatních právních otázek za tohoto stavu výsledek sporu ovlivnit nemůže, a dovolání je - podle posledně označeného ustanovení - nepřipustné jako celek (srov. usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 31. srpna 2004, sp. zn. 29 Odo 700/2004, usnesení 2 Cdo 808/97 ze dne 27. května 1999 uveřejněné pod číslem 27/2001 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, jakož i usnesení ze dne 30. ledna 2002, sp. zn. 20 Cdo 910/2000, uveřejněné v časopise Soudní judikatura číslo 3, ročník 2002, pod číslem 54).

Potvrzující výrok rozsudku odvolacího soudu je založen na dvou na sobě nezávislých závěrech, že písemná smlouva o dílo ze dne 19. 2. 1996 je neplatná, místo ní ale platí ústně uzavřená smlouva o dílo podléhající ovšem režimu občanského zákoníku, a že žalovanému náleží sleva z ceny díla v důsledku jeho vad. Rozsudek odvolacího soudu tedy spočívá na posouzení dvou právních otázek, přičemž závěr o oprávněnosti slevy z ceny díla (a její výši) žalobce dovoláním nezpochybňuje; obstojí-li závěr o důvodnosti slevy, nemůže být dán zásadní právní význam řešení otázky platnosti smlouvy ze dne 19. 2. 1996. Dovolání proti potvrzujícímu výroku rozsudku odvolacího soudu tak směřuje v této části proti rozhodnutí, proti němuž zákon tento mimořádný opravný prostředek nepřipouští; dovolací soud je proto podle § 243b odst. 5 a § 218 písm. c) o. s. ř. odmítl.

V rámci dovolání přípustného podle § 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř. žalobce odvolacímu soudu vytýká nesprávnou aplikaci § 22 odst. 1 obč. zák., § 31 obč. zák. a § 33 obč. zák. (uplatňuje dovolací důvod podle § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř.).

Žalobce nenamítá, že řízení bylo postiženo vadami uvedenými v § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o. s. ř., a s výjimkou výhrady vůči nedostatečnému poučení rovněž jinými vadami řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, k nimž dovolací soud přihlédne, i když nebyly v dovolání uplatněny, a ani z obsahu spisu nic takového neplyne. Dovolací soud se proto zabýval jen výslovně uplatněným dovolacím důvodem, jak jej žalobce obsahově vymezil, a dospěl k závěru, že dovolání je v této části opodstatněné.

Podle § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř. lze dovolání podat z důvodu, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Nesprávným právním posouzením je omyl soudu při aplikaci práva na zjištěný skutkový stav (skutkové zjištění). O mylnou aplikaci se jedná, jestliže soud použil jiný právní předpis, než který měl správně použít, nebo aplikoval sice správný právní předpis, ale nesprávně jej vyložil, popř. jestliže ze skutkových zjištění vyvodil nesprávné právní závěry.

Podle § 22 odst. 1 obč. zák. zástupcem je ten, kdo je oprávněn jednat za jiného jeho jménem. Ze zastoupení vznikají práva a povinnosti přímo zastoupenému.

Zastoupení vzniká na základě zákona nebo rozhodnutí státního orgánu (zákonné zastoupení) anebo na základě dohody o plné moci (§ 23 obč. zák.).

Podle § 31 obč. zák. při právním úkonu je možné dát se zastoupit fyzickou nebo právnickou osobou. Zmocnitel udělí za tímto účelem plnou moc zmocněnci, v níž musí být uveden rozsah zmocněncova oprávnění (odstavec 1). Je-li třeba, aby právní úkon byl učiněn v písemné formě, musí být plná moc udělena písemně. Písemně musí být plná moc udělena i tehdy, netýká-li se jen určitého právního úkonu (odstavec 4).

Podle § 33 obč. zák. překročil-li zmocněnec své oprávnění vyplývající z plné moci, je zmocnitel vázán jen pokud toto překročení schválil. Neoznámí-li však zmocnitel osobě, se kterou zmocněnec jednal, svůj nesouhlas bez zbytečného odkladu po tom, co se o překročení oprávnění dozvěděl, platí, že překročení schválil (odstavec 1). Překročil-li zmocněnec při jednání své oprávnění jednat za zmocnitele nebo jedná-li někdo za jiného bez plné moci, je z tohoto jednání zavázán sám, ledaže ten, za koho bylo jednáno, právní úkon dodatečně bez zbytečného odkladu schválí. Neschválí-li zmocnitel překročení plné moci nebo jednání bez plné moci, může osoba, se kterou bylo jednáno, na zmocněnci požadovat buď splnění závazku nebo náhradu škody způsobené jeho jednáním (odstavec 2). Ustanovení odstavce 2 neplatí, jestliže osoba, se kterou bylo jednáno, o nedostatku plné moci věděla (odstavec 3).

V projednávané věci je nepochybné, že smlouvu o dílo neuzavíral otec žalovaného jako smluvní strana, nýbrž jako jeho zástupce. Za stavu, kdy písemnou smlouvu podepsal J. B. ačkoliv v záhlaví smlouvy je jako smluvní strana (objednatel) označen žalovaný, je rozhodující, jaký následek občanský zákoník spojuje se skutečností, že ve smlouvě nebylo uvedeno, že J. B. jedná na základě hmotné právní plné moci, popř. bez plné moci.

Odvolací soud závěr, že tato skutečnost způsobuje neplatnost celé písemné smlouvy o dílo, založil na vývodech rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 7. listopadu 1997, sp. zn. 11 Cmo 245/97, podle něhož jestliže smlouvu uzavírá za některou smluvní stranu na základě hmotněprávní plné moci zástupce (§ 31 odst. 1 obč. zák.), musí být ze smlouvy patrné, že tak činí jako zástupce (§ 32 odst. obč. zák.). Jestliže tento zákonný požadavek není splněn, je smlouva neplatná bez ohledu na to, že jednající osobě byla udělena plná moc. Toto rozhodnutí, které nebylo jednoznačně přijímáno soudní praxí, bylo překonáno rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 29. srpna 2007, sp. zn. 29 Odo 1635/2005, publikovaným ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek číslo 5/2008 jako R 49/2008. V něm dovolací soud přijal závěr, že podepsala-li fyzická osoba smlouvu jako osoba jednající za smluvní stranu, není pro řešení otázky platnosti této smlouvy významné, zda v ní bylo výslovně uvedeno, že tak činí na základě hmotněprávní plné moci.

Při výkladu rozsahu zmocnění J. B. odvolací soud ve shodě s tím, jak anglický text plné moci ze dne 9. 5. 1995 překládají oba účastníci řízení, dovodil, že plná moc opravňovala J. B. pouze ke koupi pozemku a zahájení stavby domu podle pokynů žalovaného.

Právní úkony vyjádřené slovy (a takovým úkonem je nepochybně i dohoda o plné moci) je třeba vykládat nejenom podle jejich jazykového vyjádření, ale zejména též podle vůle toho, kdo právní úkon učinil, není-li tato vůle v rozporu s jazykovým projevem (§ 35 odst. 2 obč. zák.). Při výkladu právního úkonu lze na vůli toho, kdo úkon učinil, usuzovat také s přihlédnutím k následnému chování smluvních stran (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 17. prosince 1997, sp. zn. 1 Odon 95/97, uveřejněné v časopise Soudní judikatura, ročník 1998, sešit 5, pod č. 38). Přestože J. B. ve své svědecké výpovědi uvedl, že plnou moc založenou ve spise neviděl, podle příkazu v ní obsaženém, organizoval stavbu rodinného domu, uzavřel spornou smlouvu, dohlížel na výstavbu, přičemž žalovaný jeho prostřednictvím hradil postupně (mimo spornou poslední platbu) cenu díla. Z tohoto

následného chování zmocněnce (J. B.) a zmocnitele (žalovaného) je za použití výkladových pravidel (§ 35 odst. 2 obč. zák.) nepochybné, že žalovaný pověřil svého otce nejen k zahájení stavby, ale rovněž k tomu, aby podle jeho pokynů stavbu provedl, tedy zajistil její výstavbu, ať už vlastní prací nebo na smluvním základě prostřednictvím vybraného zhotovitele.

Z uvedeného vyplývá, že dovolání žalobce je v této části opodstatněné a dovolací soud proto napadený rozsudek odvolacího soudu ve výroku, jímž byl rozsudek soudu prvního stupně ve věci samé změněn tak, že žalobu o zaplacení částky 555.089,40 Kč s 0,05 % úrokem z prodlení od 12. 6. 1998 do zaplacení zamítl, a ve výroci, jimiž bylo rozhodnuto o nákladech řízení, zrušil a v tomto rozsahu věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení (§ 243b odst. 2 část věty za středníkem a § 243b odst. 3 věta druhá o. s. ř.).

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů , judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Nezbytná cesta](#)
- [Nepominutelný dědic](#)
- [Náhrada škody zaměstnancem](#)
- [Likvidace dědictví](#)
- [Jistota](#)
- [Insolvenční řízení](#)
- [Exekuce](#)
- [Započtení](#)
- [Reorganizace](#)
- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Spotřebitel \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)